

Körmös

Igazi vándorcirkusz érkezett a lakótelepre. Világ-látta cirkusz „Hosszú idő után ismét Magyarországon!”. A sátorba belépő nézők fejére konfettit szórnak. Be vagyunk avatva. A kisdíákok arra gondolnak, ez maradt el az iskolában. Sorra jönnek a világszámok. Általában sikerülnek. Egy-két karika lepottyan a földre, egy-két kutya elkóborol, de ettől csak hitelesebb lesz. Szóval ezek mégsem félistenek, mégiscsak emberek. Akkor viszont nagyon ügyesek. Bravó. A felsősöknek eszébe jut, hogy mi lenne, ha egyszer a tanár úr is elhibázna egy tizedest, egy évszámot, egy vegyértéket, egy verslábát, egy határozót, még inkább: mi lenne, ha azt mondaná: ezt nem tudom, utána kellene nézmem. Hatalmas „bravó!!!!”-t kaphatna! Életében talán először. Na és az igazgató! Már mint a cirkuszé. Nem parancsolgat. Konferál, dobálja a karikát, besegít. És dicsér. Ez igen, ez aztán az igazgató!

A szomorú bohócot igazából csak a nagyobbak értik. „Egy az egyben Boross tanár úr”, „Tisztára a mi ofőnk”, hallani. A cirkuszi osztályfőnöki órát a világhírű zene-bohóc tartja: hiába veszik el már a huszonhetedik hangszerét, „Van másik!!!” kiáltással újabbat húz elő kabátja alól. „Lelőhetetlen”, foglalja össze a példázatot egy negyedikes, „Az a baj, hogy az ember általában olyan hamar kifogy”, elmélkedik egy hetedikes. „És aki mégsem, az meg hamisan játszik”, toldja meg egy nyolcadikos.

Stílusos a befejezés is: az igazgató (a cirkuszé!) a kapuban búcsúztatja vendégeit. A többség nem veszi észre a ráadást, a kapuban ücsörgő koszlott, borostás alakot, aki az előtte álló táblácskán azt állítja magáról, hogy MUNKANÉLKÜLI VAGYOK! ÉHEZEM!! Pontos fogalmazás, hiszen lila ábrázata egyértelműen tanusítja, nem szomjazik, csak éhez. Csak néhány kisgyerek áll meg előtte, nézik, ez meg miféle állat, miféle produkció. Eléggyé gyengus lehet, mert műanyag pohara még üres. A felsősök már hallottak az óránként több ezret megkereső álkoldusokról, a gimnazisták a futtatott bérkoldusokról is, ők gyorsan kiszámítják, hogy egy az öthöz a valószínűsége, hogy ez itt igazi. Csupán egyetlen aprócska tény zavarja meg a hipotézist, s teszi a konfettivel kezdődő igen tanulságos élménysor stílszerű fináléjává az „éhezőművészt”: az majdnem bizonyos, hogy nem valódi koldus poharában a néhány aprópénz-darabot rázogatva összegez: sír.

Kamara
1125